

Vakantie Special

Denemarken

In de jaren vijftig was met vakantie gaan een grote luxe. Ook in ons gezin. Je moest je maar zien te vermaken, bijvoorbeeld op straat of met je broers of de buurkinderen. Ik was echter een uitzondering. Ik kon naar Denemarken.

Dat begon in 1945. In november van dat jaar werd ik als kind van tien uitgezonden naar pleegouders in Denemarken en met mij nog zo'n 15000 kinderen. De rit naar Denemarken, door het door de oorlog geschonden Duitsland, was een hele belevenis. Twee dagen duurde de reis met de autobus. Er werd overnacht aan de Deense grens in een opvangkamp. Vanaf deze grens werden wij per trein naar de plaats van bestemming gebracht.

In Vamdrup (een klein dorp op Jutland) woonde ik bij fantastische pleegouders. Mijn verblijf was echter niet bedoeld als alleen vakantie. Het was de bedoeling, dat de kinderen die in de oorlog honger hadden geleden, werden opgepept en naar school gingen. Ik zat in de 4e klas. In Vamdrup waren nog drie Nederlandse jongens. Ik woonde bij de huisarts, een ander bij de manufactuurwinkelier en twee bij de stationschef. In Bastrup, een dorp twee kilometer verderop,

woonde in een herenboerderij de later bekend geworden Nederlandse artiest Rudie Carell. Op deze boerderij mochten we o.a. paardrijden.

Op de scooter

Na zeven maanden gingen wij de eerste keer weer naar huis. Weer thuis in Rotterdam deed ik allerlei karweitjes om geld voor de volgende reis naar Denemarken te kunnen betalen. Ik werkte bij de bakker, de melkboer en de bloemenwinkel. Mijn Deense pleegouders betaalden de terugreis.

In 1946 ging ik voor het eerst alleen met de trein als jongetje van elf jaar. Deze reis duurde 24 uur met de nodige pascontroles door douane en de Amerikanen. Ook moest ik overstappen in Hamburg (twee uur wachten). Mijn ouders wisten echter niet dat er een visum nodig was om door het bezette Duitsland te reizen. Een visum had ik dus niet, ook sprak ik geen Engels. Dankzij de overredingskracht van twee Engels sprekende Nederlanders mocht ik toch doorreizen. Mijn pleegouders moesten wel voor de terugreis voor een nieuw visum zorgen.

Tot mijn diensttijd in 1956 was mijn vakantie-

bestemming altijd Denemarken. Ik ging werken en kocht van mijn gespaarde geld een Lambretta scooter. In 1960 op de scooter samen met mijn verloofde (nu mijn vrouw) was het een vermoeiende en lange reis. Later met de auto was het comfortabeler en sneller. Vaak gingen wij naar het door mijn pleegouders gekochte zomerhuis aan de Kleine Belt. Ook gingen wij met de auto en onze caravan naar andere plaatsen op campings in Denemarken. Mijn pleegouders zijn overleden, maar nog regelmatig bezoeken wij hun kinderen en verdere familie.

Ph.W.K. Vink
Rotterdam (evinklindonk@msn.com)

terug komen Dat heb ik nagevraagd bij de gemeente Rotterdam. Ik ben bedroefd en boos. Zo'n Rotterdam is een in de opslag. Echt schandalig vind ik ik heb het niet meegemaakt, maar het monument moet terug. Of naar de beeldentuin, als er geen plaats. De heer Cox heeft er ook iets over geschreven in zijn stukje. Ik ga daar nu het terug is. Deze artiesten mogen wij niet vergeten.

Mike Winkelman
Peikreek 110
3079bw Rotterdam ijsselmonde
06-24687122

Bijkomen in Denemarken

Deze brief is een reactie op de brief 'Bijkomen in Denemarken' van mevrouw Van Es-Treffers, die was geplaatst in De Oud-Rotterdammer van 20 september. Haar verhaal komt op veel punten overeen met de belevenis van mijn eerste reis naar Denemarken. Alleen ben ik wat eerder uitgezonden. Mijn vader bracht mij in november 1945 met de trein naar Utrecht. Dit gebeurde vanaf Station Rotterdam-Maas. In die tijd ging de trein nog niet vanaf Station Blaak. Wij gingen met een grote groep kinderen in Rode Kruis-bussen en vertrokken vanuit Utrecht. De reis ging door het door de oorlog verwoeste Duitsland naar Denemarken. Net over de grens in Denemarken in Padborg overnachtten wij in Frøslevlejren, een ex-concentratiekamp. Momenteel is het een museum, waar zelfs zo'n Rode Kruis-bus nog te bezichtigen is. Verder gingen wij met de trein, die stopte in de plaats Kolding. Hier werd ik opgehaald door een lieve dame,

mijn pleegmoeder. Ik kwam terecht in een doktersgezin in Vandrup. Zij hadden twee kinderen, een zoon en een dochter. Later is er nog een zoon geboren. De oudste zoon is helaas overleden. Wel moest ik na veertien dagen naar school, want het was geen vakantie. Zo kwam ik dus in Denemarken in de vierde klas terecht. Ook kreeg ik zakgeld. Ik besloot dit geld gedeeltelijk te sparen voor een fiets. Toen niet wetende of ik ooit nog terug zou komen. Mijn pleegouders zijn in de tijd dat ik weer thuis was, mijn zakgeld door blijven sparen. Toen ik na ongeveer zes maanden terugkwam, stond tot mijn grote blijdschap mijn nieuwe fiets klaar. De eerste keer ben ik zeven maanden bij hen geweest.

Amper thuis ontving ik een brief met het verzoek om weer te komen, mijn thuisreis werd dan door mijn Deense pleegouders betaald. In hetzelfde dorp, waar ik logeerde, was nog een Nederlandse jongen, Wim. In Bastrup, twee kilometer verder, logeerde een jongen; zijn naam was Rudi Kesselaar (de later bekende Rudi Carell). Op de boerderij waar hij logeerde, heb ik met mijn pleegbroer veel plezier gehad. Vele malen heb ik mijn fantastische pleegouders bezocht. In die tijd na de oorlog zijn er ongeveer 15.000 Nederlandse kinderen uitgezonden naar Denemarken. Ik moet mevrouw Van Es-Treffers gelijk geven: zonder deze verschrikkelijke oorlog had ik dit niet meegemaakt. Kerst 2011 gaan mijn vrouw en ik naar mijn pleegzus en pleegbroer in Kopenhagen.

Ph.W.K. Vink
Ph.wvink@ziggo.nl

- De nachten
Jean

Het Moordrecht

In De Oud-Rotterdammer artikel over h...
Hier kreeg ik...
op. Mijn dan...
hierover een...
oud-wezen n...
Moordrechts...
Rotterdamse...
gebruik van...
derde in een...
bleven dan...
van mijn boe...
zen elkaar w...
zien! Er wer...
Rotterdam v...
Moordrechts...
de wezen: Je...
Ik krijg veel...
waar het boe...
Lijnbaan 150...
in Nieuwerke...
boekhandel...
Rotterdamse...
op: <http://www.weeshuis.htm>

Elly van Gel...
evangelderer...